

10
спогледаха се тамъ стоящите за мигъ —
и погледа му гордъ и смръкнатъ ликъ
те дъхаха и гнявъ, ^унякаква закана...
Престъпи пъргавъ той, край масата застана
и прогърмя: „Добъръ потаенъ комитетъ!
А да не сте се пъкъ събрали на зефеетъ?
Главата, види се, ви на плеши доява...“
И безъ да чака той ни дума ни оправа,
престъпи ядно пакъ и даде знакъ съ глава
Младену. Насаме потикомъ следъ това
си нещо шепнаха те двама тамо въ къта...

Отново всякой се на мястото си сгъта
и говоръ шепотомъ поведоха. Едвамъ
отделна думица се чуваше самъ-тамъ.
Но не за дълго бе и тая тиха сгода,
че писмо во ръка ядовния Войвода
разтворилъ, смачка го, изви го, извъртя —
и хвърли въ огъня, където запламтя
завчасъ и бързо се на пепель то обърна...
И пакъ сега се той къмъ сбраните извърна:
„Все думи, думи... Тозъ отпреде ти стърчи
и се почества, другъ замазва ти очи
все съ философии и баби деветини.
За мързеливите — со хиледи причини
за мързелъ. А отвънъ писмо подиръ писмо
прехвъркватъ... „Види се, до лято, на-само
ще дигате байракъ!“ отъ Враца пишатъ вчера;
а днесъ отъ Сливенъ пъкъ: „На сладка сж вечеря
по Стара-Планина юнаците — оттамъ
юнашки поздравии изпрашатъ те и вамъ!“
Юнашки поздравии! Намерили юнаци...
Докле не станетъ тукъ петъ хиледи чекмаши,
не ще се заиграй хоро на турки гробъ!
На черната земя ще си остане робъ
все българина пакъ — и голъ и босъ ще проси,
и ще човърка все черковните въпроси...
Борци! А искатъ все на готово кравай...

10 Тих
Край
10
10

